

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 515. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019672704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

et sort Bjælkeskelet, svøbt i en flagrende rød Røkkappe. Der var Intet tilbage af Straalaget, alle Lofterne vare lagte blot. Med en enkelt rygende Vingearm strakt skraat opad, og med lidt Stillads til den ene Side markerende Omgangen, saae denne Tomt nøiagtig ud som Gjennemsnittegningen af en hollandsk Mølle i et Atlas til en eller anden Haandbog i Møllelæren — den bragte Jakob en vemodig Erindring fra hans Ungdom, da han havde kjøbt et saadant Værk paa en Auktion og foræret det til sin Fader paa dennes sidste Fødselsdag. Og han saae tydelig den Gamles Ansigt for sig med Brillerne langt nede paa Næsen, som det havde bøiet sig over Bogen — et kjønt, kraftigt gammelt Ansigt med en Krands af hvidt Skjæg under Hagen. Det havde været en stolt Mand, den gamle Høimøller, og en anset Mand, der havde spillet en Rolle med i sin Tids Bevægelser og siddet i den grundlovgivende Forsamling — og hans Søn skulde ende i et Tugthus! Det var dog kun et Øieblik, at denne Tanke kastede en Skygge over hans Sind. At sidde i en grundlovgivende Forsamling eller i et Tugthus, det var jo ikke Sagen, men vel at samles tilsidst hos den evige Fader.

Tilhøire for Møllen vældede endnu bestandig tyk Røg op fra Bageriet. Men da nu alle Kræfter kunde samle sig paa dette Punkt, tvivlede man

ikke om at det vilde lykkes her at blive Herre over Branden, hvad der var af største Vigtighed; thi blev Bageriet et Offer for Flammerne, saa kunde det neppe undgaaes, at de sprang over til Staldlængen og saa ad denne Omvei naaede Stuehuset.

Med utrættelig Ensformighed hvislede Sprøitens Vandstraale og pumpede dens Stempel; men Brandens Knitren og Kogen syntes næsten kun at være en fjern Gjenlyd af dens tidligere Larm. Ogsaa Stemmernes Mumlen var dæmpet, og de enkelte Udraab eller Ordre lød næsten spagfærdig. Man havde støiet og skreget sig træt og hæs, og selv Dragens Stemme havde længe tiet. Men pludselig hørtes den saa høirøstet som nogensinde, med en en Klang af overstadig Gemytlighed. -- Han var i en eller anden heroisk Hensigt -- eller uden nogen som helst Hensigt -- sprunget op bag paa Sprøiten. Saavel hans Stemmes Klarhed som dens Munterhed forklaredes maaske delvis ved en tom Ølflaske, der i en stor Bue fløi fra hans Haand over til Hjørnet bag Stalden -- især for den, der vidste at Flasken havde en Del Forgængere. Det Arbeide, som Dragen havde overkommet, gjør tørstig, og han havde sparet Brøndvandet til Slukningsformaal.

— God Aften! se god Aften, Hr. Fuldmægtig! raabte han og gjorde et næsten lidt overdrevent Buk, der nær havde berøvet ham Ligevægten paa